

[Ministeren for Grønland.]
gang her, før man sætter retsplejeloven i kraft.

Som svar til det ærede medlem fru Else-Merete Ross skal jeg sige, af det er fuldstændig rigtigt, at man, når man læser dette afsnit af kriminalloven, måske forbavses lidt over, at begrebet homoseksualitet er kommet med. Det er et begreb, som vi heldigvis ikke kender meget til i Grønland, men vi må jo huske på, at det ikke er udelukkende grønlændere, som bor i Grønland; der bor også adskillige mennesker henedefra og andre steder fra, og det kunne jo tænkes, at der pludselig alligevel blev brug for en sådan paragraf. Bestemmelsen er i virkeligheden i første række indsat for, at udefra kommende personer ikke skulle kunne finde et ly i Grønland, uden at man kunne ramme dem.

Det ærede medlem hr. Rosing var inde på, at det er meget vanskeligt — og deri har det ærede medlem ret — at finde egnede anbringelsessteder og vanskeligt at finde personer, som kan føre tilsyn med de dømte, og det ærede medlem ville gerne have strammet straffebestemmelserne på adskillige områder. Det er ganske rigtigt, som det også er udtrykt i bemærkningerne til lovforslaget, at der efterhånden er opstået betydelige vanskeligheder ved at gennemføre de mere indgribende af kriminallovens foranstaltninger i praksis, f. eks. anvisning af ophold på bestemte steder, tvangsarbejde og tvangsuddannelse, idet det kniber med at finde egnede familier, der kan have domfældte boende, og passende uddannelsessteder. De mange bøddomme i Grønland må udelukkende ses på denne baggrund.

Der er imidlertid enighed i Grønland om, at systemet i kriminalloven er rigtigt, og jeg tror, man skal arbejde på inden for lovens rammer at forbedre de praktiske muligheder for, at de foranstaltninger, som anvises i loven, også kan effektueres. Det kan gøres dels ved opførelse af egnede anstalter for lovovertrædere, dels ved at søge gennemført en systematisk registrering og vejledning af enkelte personer, familier og institutioner, som vil kunne påtage sig at føre tilsyn med domfældte, modtage dem i privat familiepleje eller anvise dem arbejde eller uddannelse.

Det er efterhånden meget vanskeligt og tidkrævende for politiet med dets mange andre opgaver at klare dette forsorgsprægede arbejde, og vi har derfor i ministeriet for Grønland indledt forhandlinger med Dansk Forsorgsselskab om udlån af en forsorgskyndig medarbejder til at bistå ved dette arbejde. Der sker allerede noget på dette felt nu til sommer. Opnår man herved efterhånden bedre mulighed for at føre også de mere indgribende foranstaltninger ud i livet, tror jeg man i overensstemmelse med kriminallovens princip skal overlade til domstolene at vælge den foranstaltning, som skønnes mest hensigtsmæssig i det foreliggende tilfælde.

Med hensyn til den foreslåede affattelse af lovens § 107 kan jeg bemærke, at domstolene for så vidt nu får større mulighed for at dømme til anbringelse i en anstalt, end de har haft for idømmelse af forvaring efter de nugældende regler, for begrænsningen i den gældende lovs § 107, hvorefter forvaring kun kan bringes i anvendelse over for vanemæssige eller særlig farlige forbrydere, er nemlig bortfaldet, og bestemmelsen om, at anbringelse i anstalt kun må anvendes, hvor ingen anden foranstaltning findes egnet, svarer til den nugældende regel om tvangsarbejde i § 102, punkt 2, som ophæves ved lovforslaget. Jeg anser det for stemmende med lovens ånd, at det understreges, at anbringelse i anstalt kun bør bringes i anvendelse, når ingen af de andre foranstaltninger skønnes anvendelig.

Med disse ord vil jeg gerne endnu en gang takke for den velvillige modtagelse, og jeg tilsiger mit samarbejde i et eventuelt udvalg.

Birthe Wetlesen: Er det ikke forkert, at lovforslagets titel lyder „Forslag til lov om ændringer i kriminallov for Grønland“, når loven kun gælder for Vestgrønland?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

K. Axel Nielsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.